



Dato: 19. november 2009
Kontor: Demokratikontoret
J.nr.: 09/08746
Sagsbeh.: MVI

Besvarelse af spørgsmål nr. 49 stillet af Folketingets udvalg for Udlændinge- og Integrationspolitik til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration den 26. oktober 2009 (Alm. Del).

Spørgsmål 49:

I forlængelse af besvarelsen af spørgsmål 261 (folketingsåret 2008-09) bedes ministeren uddybende redegøre for, om der - ud over reglerne på justitsministeriets område - findes andre regler, der giver mulighed for indsigt i udenlandske kilder til finansiering af moskebyggeri, kulturcentre og andre aktiviteter af religiøs og/eller politisk karakter.

Svar:

Jeg har til besvarelsen af dette spørgsmål indhentet bidrag fra Udenrigsministeriet, Undervisningsministeriet, Kulturministeriet, Kirkeministeriet og Økonomi- og Erhvervsministeriet.

Undervisningsministeriet kan således oplyse, at bestyrelser på offentlige gymnasier, voksenuddannelsescentre, institutioner for erhvervsrettet uddannelse, erhvervsakademier og professionshøjskoler har pligt til at offentliggøre bestyrelsens mødemateriale på den pågældende uddannelsesinstitutionens hjemmeside. I det omfang oplysninger om eventuel udenlandsk finansiering af aktiviteter omfattet af udvalgsspørgsmålet indgår i bestyrelsens mødemateriale, vil oplysningerne således skulle offentliggøres på institutionens hjemmeside. Kravet om offentliggørelse af bestyrelsernes mødemateriale fremgår af standardvedtægterne for uddannelsesinstitutionerne, som er fastsat ved bekendtgørelse.

Økonomi- og Erhvervsministeriet kan oplyse, at for pengeoverførsler, der afsendes eller modtages af en betalingsformidler i Danmark, gælder reglerne i forordning nr. 1781 af 15. november 2006 om oplysninger, der skal medsendes om betalere ved pengeoverførsler (pengeoverførselsforordningen). Hoveddelen af de danske betalingsformidlere udgøres af pengeinstitutter. En betalingsformidler er ifølge forordningen forpligtet til at konstatere, om der mangler oplysninger om betaleren, når der afsendes eller modtages en pengeoverførsel.

For pengeoverførsler, der kommer fra et land uden for EU, gælder det, at afsenderen skal medsende fuldstændige oplysninger, dvs. navn, adresse og kontonummer. I stedet for adresse kan afsenderen benytte fødselsdato og fødselssted samt kundeidentifikationsnummer eller nationalt personnummer. Har betaleren ikke et kontonummer, skal der i stedet angives en "entydig identifikator", hvilket er en række cifre, der gør det muligt at spore transaktionen tilbage til betaleren.

Økonomi- og Erhvervsministeriet oplyser endvidere, at såfremt en betalingsformidler konstaterer, at der mangler oplysninger om betaleren, skal denne udbede sig de manglende oplysninger eller afvise betalingen. Hvis en dansk betalingsformidler oplever, at en udenlandsk betalingsformidler regelmæssigt undlader at levere de krævede oplysninger, skal den danske betalingsformidler beslutte, om forretningsforbindelsen skal opretholdes. Endvidere skal betalingsformidleren underrette de relevante myndigheder inden for hvidvask og terrorfinansiering.

Til slut tilføjer Økonomi- og Erhvervsministeriet, at der i tillæg til ovenstående endvidere gælder bekendtgørelsen om lande og territorier, hvor der anses at være en særlig risiko for hvidvask eller finansiering af terrorisme (FATF-listen). Iran står på FATF-listen, da landet anses for at udgøre en særlig risiko i forhold til hvidvask og terrorfinansiering. Det følger af bekendtgørelsen, at et pengeinstitut, der modtager en pengeoverførsel fra Iran, skal være særligt opmærksom på transaktionen. Finanstilsynet fører tilsyn med virksomhedernes overholdelse af pengeoverførselsforordningen og FATF-listen. Såfremt en betalingsformidler er i tvivl om, hvorvidt en betaling stammer fra lovlige formål, skal denne undersøge transaktionen nærmere. Hvis der herefter stadig er en mistanke, skal der rettes kontakt til Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet, der er den myndighed, som har kompetence til at efterforske, hvor midlerne stammer fra.

Jeg kan med hensyn til de andre ministerier oplyse, at der hverken på Kirkeministeriets, Kulturministeriets, Udenrigsministeriets eller Integrationsministeriets område findes regler, der giver mulighed for indsigt i udenlandske kilder til finansiering af moskebyggeri, kulturcentre og andre aktiviteter af religiøs og/eller politisk karakter.